

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/83/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513010482
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Kamil Ivánek
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1513010482.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu Kamila Ivánka a sudkýň JUDr. Ľudmily Králikovej a Mgr. Marcely Kosovej, v trestnej veci proti obžalovanému M. L., stíhanému pre pokračovací obzvlášť závažný zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného M. L. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/72/2013 zo dňa 28.03.2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 5. októbra 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. d/, písm. e/, písm. f/ ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu, ako aj vo výroku o náhrade škody.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému

M. L., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale bytom Z., M. vŕšok č. XXXX/XX, t.č. vo výkone väzby

u k l a d á

podľa § 188 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. sa obžalovaný pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

V ostatnej časti ostáva napadnutý rozsudok nedotknutý.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 4T/72/2013 zo dňa 28.03.2017 (ďalej len napadnutý rozsudok) bol obžalovaný M. L. (ďalej len obžalovaný) uznaný za vinného v bodoch 1., 3.-6. obžaloby z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa §188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na §138 písm. a/ Tr. zákona a v bode 2.obžaloby zo zločinu podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona., na tom skutkovom základe, že

1./ po predchádzajúcej spoločnej dohode s odsúdeným V. M. dňa 14.06.2012 v čase asi o 18.15 hod. v Z. na G. ulici pod hrozbou použitia zbrane prepadol poškodenú K. O., vedúcu prevádzky záložne R., s. r. o., takým spôsobom, že potom ako ju otázkou či nemá oheň pristavil na chodníku pred areálom Q. na G. ulici v Z., rukou si podvihol mikinu, pod ktorou mal v oblasti pása nohavíc zastrčenú zbraň, ktorú mu zaobstaral obv. M. L. a povedal jej, nech s ním ide do prevádzky záložne, že jej nechce ublížiť, že chce len peniaze a zlato, poškodená K. O. z obavy o svoj život a zdravie sa s V. M. vrátila do prevádzky záložne R., s. r. o., na G. ul. č. XX/C, kľúčmi otvorila prevádzku, do ktorej vošla i s V. M., ktorý potom, ako poškodená K. O. otvorila trezor, z neho zobral finančnú hotovosť v papierových bankovkách vo výške najmenej 625,-eur, 52 kusov šperkov a to náramkov, retiazok a prsteňov zo žltého kovu v celkovej

hodnote 9 062,40-eur, následne poškodenej povedal, aby 20 minút nikam nevolala, že sú s ním ešte dvaja komplici, ktorí ju budú sledovať, utiekol za obv. M. L., ktorý ho čakal na vopred dohodnutom mieste vo vozidle zn. VW Q., čiernej farby, S.: Z pričom predmetnú záložňu si obv. M. L. a samostatne trestne stíhaný V. M. vytypovali a obhliadli deň vopred, týmto konaním bola spôsobená spoločnosti R., s. r. o., so sídlom W. ul. XX, N., R.: XXXXXXXXX celková škoda vo výške 9687,40-eur a poškodenej K. O. nebola spôsobená žiadna ujma na zdraví a ani majetková škoda,

2./ po tom, čo samostatne trestne stíhaný V. M. dňa 26.6.2012 v čase asi o 20.05hod v Z. na J. ulici po predchádzajúcej spoločnej dohode so samostatne trestne stíhaným ml. X. L. lúpežne prepadli záložňu R., s. r. o., a zo záložne ulúpili hotovosť vo výške 4 865,-eur a šperky v celkovej hodnote 34 446,40-eur, a následne išli do bytu samostatne trestne stíhaného ml. X. L. na ul. V. M. č. XXXX/X v Z., kde si ulúpené zlato samostatne trestne stíhaný V. M. odvážil a následne obvineného M. L. oboznámil o lúpežnom prepadaní z dôvodu, že nevedel, kde má predať zlato, obvinený M. L. prišiel za samostatne trestne stíhanými V. M. a ml. X. L., šperky v celkovej hodnote 34 446,40-eur si prevzal a následne ich speňažil na doposiaľ neznámom mieste, z čoho výnosu odovzdal časť peňazí samostatne trestne stíhaným V. M. a ml. X. L.,

3./ po predchádzajúcej spoločnej dohode s obvineným samostatne trestne stíhaný V. M. dňa 27.7.2012 v čase asi o 20.05 hod. v Z. na M. ulici lúpežne prepadol poškodenú E. N., pracovníčku záložne, takým spôsobom, že obvinený M. L., stojaci na terase vedľa záložne, mu napísal správu na mobilný telefón, v ktorej uviedol, ktorým smerom pracovníčka záložne ide a čo má oblečené, samostatne trestne stíhaný V. M. zastavil poškodenú E. N. na M. ulici v Z. otázkou, kde nájde G., načo mu ona odpovedala a keď chcela odísť smerom ku vchodu svojho bytového domu, samostatne trestne stíhaný V. M. zodvihol svoju mikinu, ukázal jej pištoľ čiernej farby, ktorú mu zaobstaral obv. M. L. a povedal jej, aby išla s ním, že sa jej nič nestane, načo sa následne poškodená E. N. spolu s ním vybrala do záložne na J. ulicu č. XX/XX v Z., keď prišli k blízkosti vchodu záložne, samostatne trestne stíhaný V. M. jej podal tašku zlatej farby a povedal jej, že má tri minúty na to, aby zobrala zo záložne peniaze a ťažké šperky, načo ona pre obavu o svoj život konala tak, ako jej samostatne trestne stíhaný V. M. prikázal, odomkla záložňu, odkodovala alarm, otvorila veľký trezor, z ktorého do tašky vložila finančnú hotovosť vo výške najmenej 1800,-eur a zlaté šperky v hodnote najmenej 9139,20-eur, keď poškodená vyšla zo záložne, tašku zlatej farby s finančnou hotovosťou a zlatými šperkami dala samostatne trestne stíhanému V. M., ktorý jej povedal, že má ísť smerom domov a nemá nikoho kontaktovať, následne odišiel opačným smerom na vopred dohodnuté miesto o ulicu ďalej, kde ho už čakal obvinený M. L. a odovzdal mu výnos z lúpeže, pričom na lúpežnom prepade konkrétnej záložne sa dohodli už deň vopred, týmto konaním bola spôsobená poškodenej spoločnosti R., s. r. o., so sídlom W. XX, N., R.: XX XXX XXX, škoda v celkovej výške 10 939,20-eur a poškodenej E. N. nebola spôsobená žiadna ujma na zdraví a ani majetková škoda,

4./ po predchádzajúcej spoločnej dohode s obvineným samostatne trestne stíhaný V. M. dňa 3.8.2012 v čase asi o 18.30 hod. na G. ul. XX/C v Z. hrozbou zbrane vykonal lúpežné prepadnutie záložne spol. R., s. r. o., takým spôsobom, že poškodená V. B., zamestnankyňa záložne, v čase asi o 18.15 hod. zamkla záložňu a išla smerom na B. ulicu v Z., na ulici pri O. ku nej pristúpil samostatne trestne stíhaný V. M., ktorý jej so slovami, „Dobrý deň, ja ťa poznám, ty si zo záložne, do ktorej sa teraz spolu vrátíme“, ukázal obušok, ktorý mal pod mikinou, ktorý mu zaobstaral obv. M. L., povedal jej, aby nerobila hlúposti, že inak ju unesú, poškodená V. B. sa zo strachu o svoj život spoločne so samostatne trestne stíhaným V. M. vrátila k prevádzke záložne R., s. r. o., na G. ulici č. XX/C v Bratislave, do ktorej po otvorení a odkodovaní alarmu spoločne vošli, následne samostatne trestne stíhaný V. M. vytiahol zo zástrčky počítač s napojenou kamerou, poškodenej V. B. povedal, aby otvorila trezor a všetko mu nahádzala do igelitovej tašky, poškodená do tašky vložila zlato určené na predaj a zákaznícke zlato v celkovej hodnote najmenej 32 687,36-eur a finančnú hotovosť vo výške najmenej 1 591,50-eur, následne obaja vyšli zo záložne a samostatne trestne stíhaný V. M. poškodenej povedal, že 25 minút nesmie nikam volať, lebo jej kolega ju sleduje, že má ísť domov a potom utiekol za obvineným M. L., ktorý ho čakal na vopred dohodnutom mieste vo vozidle zn. VW Q., čiernej farby, S.: Z pričom predmetnú záložňu si obv. M. L. a samostatne trestne stíhaný V. M. vytypovali a obhliadli deň vopred, týmto konaním spoločnosti R., s. r. o., so sídlom W. ul. XX N., R.: XX XXX XXX, bola ulúpením finančnej hotovosti spôsobená škoda vo výške 1591,50-eur a ulúpením predajného a zákazníckeho zlata škoda vo výške 32 687,36-eur, celkovo 34 278,86-eur a poškodenej V. B. nebola spôsobená žiadna ujma na zdraví a ani majetková škoda,

5./ po predchádzajúcej spoločnej dohode s obvineným samostatne trestne stíhaný V. M. dňa 24.8. 2012 v čase asi o 08.25 hod. v Z. V pri zastávke W. na V. ulici na cestičke pri H. ramene pristavil poškodenú W. G., opýtal sa „Ako sa dostanem do F.“, pristúpil k poškodenej, rukou si vyhrnul mikinu, pod ktorou mal vpredu v oblasti pása nohavíc zastrčenú plynovú pištoľ, ktorú mu zaobstaral obv. M. L. a povedal poškodenej, že vie že je z J., aby išla s ním do pobočky a dala mu peniaze z trezoru, poškodená W. G. sa rozplakala a povedala mu, že nejde, samostatne trestne stíhaný V. M. jej povedal, že jej nechce ublížiť, ale majiteľovi, pretože je to hajzel a keď sa bojí, nech mu dá kľúče od pobočky, načo mu ona povedala, že mu kľúče nedá, samostatne trestne stíhaný V. M. poškodenej povedal, že musí ísť s ním, následne spoločne prechádzali po ceste vedúcej na parkovisko v smere k pobočke J., poškodená W. G. sa od obvineného odtrhla, snažila sa zastaviť práve okolo prechádzajúceho vodiča s vozidlom, načo samostatne trestne stíhaný V. M. utiekol smerom k E. škole na Q. ulici v Z. V za obvineným M. L., ktorý ho čakal na vopred dohodnutom mieste vo vozidle zn. VW Q., čiernej farby, S.: Z pričom predmetnú stávkovú kanceláriu si obv. M. L. a samostatne trestne stíhaný V. M. vytipovali a obhliadli deň vopred, týmto konaním nebola poškodenej W. G. spôsobená žiadna ujma na zdraví a ani majetková škoda,

6./ po predchádzajúcej spoločnej dohode so samostatne trestne stíhaným V. M. dňa 29.8.2012 v čase asi o 22.35 hod. v G. na moste nad križovatkou ulíc N. a K. pristúpili obaja k poškodenej W.. W. J., samostatne trestne stíhaný M. jej ukázal atrapu guličkovej zbrane nezistenej značky, ktorú mal za pásom a ktorú mu zaobstaral obv. M. L. a so slovami „ak sa vrátiš do záložne a vydáš mi šperky a hotovosť, nič sa ti nestane“ prinútil túto, aby sa spoločne s nimi vrátila do prevádzky záložne „Z.“, na ul. K. č. XX v G., počas cesty do uvedenej prevádzky sa obvinený M. L. odpojil a odišiel smerom na K. ul. v G., následne po príchode do prevádzky poškodená podľa pokynov samostatne trestne stíhaného V. M. odomkla dvere, odkódovala trezor, nezažala svetlo, samostatne trestne stíhaný M. z trezoru vzal rôzne šperky v hodnote 70 924,82-eur a finančnú hotovosť vo výške najmenej 4 860,-eur, pričom predmetnú záložňu si obv. M. L. a samostatne trestne stíhaný V. M. vytipovali a obhliadli deň vopred, týmto konaním spoločnosti G. E.-E., ul. kpt. I. č. 5, B., R.: XXXXXXXX, bola spôsobená škoda v celkovej výške najmenej XX XXX,XX-eur a poškodenej W.. W. J. nebola spôsobená žiadna ujma na zdraví a ani majetková škoda,

teda celkovo bola v skutkoch 1., 3.-6. obžaloby poškodenej spoločnosti R., s. r. o., so sídlom W. ul. XX N., IČO: XX XXX XXX, spôsobená škoda v celkovej výške 54 905,46,-eur a G. E.-E., ul. kpt. I. č. 5, B., R.: XXXXXXXX, škoda vo výške 75 784,52-eur, celkovo 130 689,98-eur,

Súd I. stupňa obžalovaného odsúdil nasledovne:

Podľa § 188 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h) Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. súd zaraďuje obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. súd ukladá obžalovanému ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. sa obžalovaný zaväzuje osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka v mieste trvalého bydliska, a to dvakrát v kalendárnom mesiaci.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd ukladá obžalovanému trest prepadnutia vecí a to 1 ks mobilný telefón zn. I. C2 R. - XXXXXX/XX/XXXXXX/X a kovové kliešte s umelohmotnou rukoväťou zn. G..

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd zaväzuje obžalovaného k náhrade škody poškodenej spol. R., s.r.o., W. ul. XX, N., R. : XXXXXXXX, vo výške XX.XXX,XX S. a G. E. - E., ul. kpt. I. č. 5, B., IČO : XXXXXXXX , vo výške 75.784,52 Eur, spoločne a nerozdielne s už právoplatne odsúdeným V. M. a v časti škody vo výške 39.311,40 Eur spôsobenej spol. R., s.r.o., W. XX, N. IČO: XXX XX XXX, spoločne a nerozdielne s právoplatne odsúdeným V. M. a aj právoplatne ods. ml. X. L..

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28.03.2017 na č.l. 2200 odvolanie proti všetkým výrokom, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo

obžalovaný, ktoré odôvodnil najskôr prostredníctvom svojho obhajcu samostatným písomným podaním zo dňa 17.05.2017 na č.l. 2255-2261. V úvode tohto odôvodnenia najskôr citoval výrok o vine, ako aj ostatné výroky napadnutého rozhodnutia súdu I. stupňa.

V prvom rade uvádza, že rozsudok je vyhotovený v rozpore s ustanovením § 58 ods. 4 vyhlášky č. 543 /2005 Z.z. Ministerstva spravodlivosti o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy. V zmysle uvedeného ustanovenia vyhlášky, ak rozsudok pozostáva z viacerých listov, tento sa čísluje od druhej strany. Napadnutý rozsudok, resp. jeho písomné vyhotovenie pozostáva z viacerých listov, ale z mne neznámeho dôvodu nie je očíslovaný, čím sa stáva neprehľadným a neprehľadným je aj v nadväznosti na to, že pokiaľ obhajoba by chcela priamo reagovať na niektoré tvrdenia v ňom uvedené, môže to zapríčiniť aj následnú neprehľadnosť samotného odvolania, nakoľko nie je možné odkázať na konkrétnu stranu napadnutého rozsudku.

Napadnutý rozsudok považuje za arbitrárny a nepreskúmateľný. Rozsudok súdu prvého stupňa a jeho odôvodnenie považuje za nekonzistentné, jeho právne závery sú v nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami.

Podľa názoru obžalovaného súd závažným spôsobom porušil ustanovenie § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku, keď pri rozhodnutí o vine jednostranne zobral do úvahy len dôkazy vyznievajúce v jeho neprospech a vôbec neprihliadol na dôkazy, ktoré boli vykonané v jeho prospech, resp. sa s nimi vôbec nevyšporiadal.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku: „Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán“. Týmto ustanovením zákonodarca vyslovil požiadavku orgánom činným v trestnom konaní a súdu hodnotiť dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré však neznamená ľubovôľu, na základe logického úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom. Súd prvého stupňa, podľa názoru obžalovaného, hodnotil dôkazy na základe ľubovôle.

Napadnutým rozsudkom bolo podľa názoru obžalovaného porušené ustanovenie § 168 Trestného poriadku upravujúce odôvodnenie rozsudku, ako aj ustanovenie článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd („Dohovor“), článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky („Ústava“) a článku 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach („Pakt“). Interpretácia skutkových zistení a aplikácia právnych záverov súdom hrubo porušuje právo na spravodlivý proces zaručený Ústavou a medzinárodnými zmluvami, vrátane Dohovoru a Paktu, ktorými je Slovenská republika viazaná.

V zmysle ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku: „Ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.“

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, pričom však všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (napr. m. m. IV. ÚS 115/03 a III. ÚS 209/04, I. ÚS 110/07). Z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že orgány verejnej moci nemôžu prijímať také rozhodnutia, ktoré môžu svojimi účinkami porušiť základné práva slobody fyzických a právnických osôb, najmä ak nie sú odôvodnené, svojvoľné, arbitrárne a nedávajú odpoveď na podstatu veci.

Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku, takmer celé odôvodnenie pozostáva len z opísania výpovede obžalovaného z prípravného konania, výpovedí svedkov, ktoré odzneli na hlavných pojednaniach a

oboznámene so závermi znaleckých posudkov. Náznak odôvodnenia v zmysle ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku sa nachádza len na niektorých stranách v závere rozsudku.

Podľa R 60/1972: Záver o tom, či tu je zavinenie resp. zavinenie nie je v zmysle Trestného zákona a v akej forme je záverom právnym. Tento právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa však musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, rovnako záver o objektívnych znakoch trestného činu. Pri zisťovaní okolností, ktoré majú význam pre záver o zavinení resp. nezavinení nemožno vopred prikladať význam žiadnemu dôkaznému prostriedku, ale na zavinenie a jeho formu treba usudzovať zo všetkých dôkazov významných z tohto hľadiska. Každý výrok rozsudku, ktorý obsahuje odôvodnenie, musí byť odôvodnený síce stručne, ale z kontextu § 168 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že aj presvedčivo a tak, aby rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné. Z požiadavky, aby súd uviedol, o ktoré sa dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, vyplýva, že nestačí iba na začiatku odôvodnenia rozsudku uviesť všetky dôkazy, ktoré boli vykonané, ich mechanickým vymenovaním prípadne len opätovné citovanie skutkového stavu z výroku rozsudku. Všetky dôkazy spravidla totiž nepreukazujú skutok ako celok, ale sa viažu na jednotlivé časti skutku, ktoré v súhrne tvoria celý skutok. Ako sa súd vyrovnal s obhajobou toho ktorého obžalovaného, musí vyplynúť zo skutkových zistení súdu na základe vykonaného dokazovania, ktoré buď potvrdzujú obhajobné prednesy, alebo ich vyvracajú.

Súd prvého stupňa v rozsudku, resp. jeho odôvodnení absolútne odignoroval záverečnú reč obžalovaného a vôbec sa nevysporiadal s odpoveďami na všetky právne a skutkovo relevantné otázky uvedené v jeho záverečnej reči a v záverečnej reči jeho obhajcu.

Čo sa týka výšky škody, tak túto súd ustálil na základe záverov znaleckého posudku W. W., znalkyne z odboru drahé kovy a kamene, klenoty, hodiny, odvetvie drahé kovy a drahé kamene. Ako vyplýva zo spisu, táto znalkyňa bola vyčiarknutá zo zoznamu znalcov ku dňu 03.03.2015 z dôvodu obvinenia pre trestný čin nepravdivý znalecký posudok, tlmočnícky úkon a prekladateľský úkon. Obžalovaný má za to, že na tento znalecký posudok súd pri určení výška škody nemal prihliadať. O tom, že znalkyňa bol vyčiarknutá zo zoznamu znalcov mal vedomosť aj prokuratúra a v zmysle zásady kontradiktórnosti, kde prokurátor nesie dôkazné bremeno, tento mohol a mal navrhnúť pribratie iného znalca za účelom určenia výšky škody.

V závere odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že záver o jeho vine zo všeobecného hľadiska pri všetkých skutkoch oprel najmä o usvedčujúce výpovede svedka M., ktorý podrobne a zhodne popísal priebeh jednotlivých skutkov. Súd ďalej uviedol, že nemal pochybnosti o vierohodnosti výpovedí svedka V. M.. Súd nezistil u tohto svedka a nemal preukázaný žiadny objektívny dôkaz o motíve krivo obviňovať obžalovaného.

Je zrejmé, že keď hodnotíme výpoveď svedka M. ako celok, tak aj bez ohľadu na to, že je právoplatne odsúdený, tak ak má predovšetkým jeho výpoveď slúžiť ako jediný relevantný priamy dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený.

Otázku dôveryhodnosti svedka a objektívnej pravdivosti jeho výpovede je potrebné vyhodnocovať v podstate širšom kontexte, ako len v mechanickom akceptovaní jeho výpovede, tak ako to urobil súd prvého stupňa v prípade obžalovaného.

Obžalovaný je toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je založené iba na domnienkach a subjektívnych pocitoch. Súd musí svoje rozhodnutie vždy oprieť o fakty, ktoré sú jednoznačne a nepochybné, a nie len v rovine pravdepodobnosti, opačný postup zvolil súd prvého stupňa, čo je v rozpore so zásadou objektívnej pravdy.

Čo sa týka vierohodnosti výpovedí svedka V. M. obžalovaný uviedol, že k jeho osobe sa už vyjadril Krajský súd v Bratislave v uznesení zo dňa 23.07.2013, sp.zn.: 3 Tos 82/2013, ktorým ho prepustil z väzby na slobodu. V odôvodnení uznesenia krajský súd okrem iného uviedol: „Je pritom ale potrebné vziať do úvahy najmä to, že obžalovaný je usvedčovaný svedkom V. M., s ktorým mali spoločne páchať trestnú činnosť, ktorého výpoveď je však zásadným spôsobom zoslabená pri popisovaní okolností o účasti obžalovaného L. na lúpežných prepaputiach.“

Následne svedok M. dňa 15.07.2016 na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení uviedol, že odmieta vypovedať. Následne, na návrh prokurátora, sa čítala výpoveď svedka M. z prípravného konania a to zo dňa 18.06.2013. Obhajca namietal čítanie tejto výpovede, nakoľko tento úkon sa zúčastnila neoprávnená osoba. Námietačka bola súdom prvého stupňa zamietnutá.

Na hlavnom pojednávaní dňa 28.11.2016 obžalovaný na hlavnom pojednávaní založil do spisu dva listy. Jeden list svedok M. adresoval matke obžalovaného a druhý bol adresovaný obžalovanému a odosielateľom bol W. N., ktorý je výkone trestu v P. K. nad B.. Z obsahu týchto listov podľa názoru obžalovaného vyplýva, že svedok M. bol ochotný zmeniť svoju výpoveď voči jeho osobe za podmienky, že mu bude zaplatená finančná hotovosť. Následne na to obžalovaný požiadal súd, aby bola na hlavnom pojednávaní vypočutá matka obžalovaného k obsahu listu, ktorý jej adresoval svedok M., ďalej W. N. a následne svedok M.. B. s jeho návrhom, resp. návrhom obhajcu súhlasil.

Odročené hlavné pojednávanie sa konalo dňa 11.01.2017. Následne už prokurátor namietal výsluch jeho matky ako svedka z toho dôvodu, že bola v minulosti prítomna na hlavnom pojednávaní. Následne súd odmietol návrh na vypočutie jeho matky, aj napriek tomu, že sa mala vyjadriť k obsahu listu svedka M. zo dňa 15.11.2016. M. N. po zákonom poučení odmietol vypovedať.

Následne bol vypočutý svedok M., kedy už zmenil názor a neodmietol vypovedať, tak ako tomu bolo na hlavnom pojednávaní dňa 15.07.2016. Svoju výpoveď radikálne modifikoval oproti výpovedi z prípravného konania zo dňa 18.06.2013, kedy svedkyňa B. nespájala s lúpežami. Naproti tomu na hlavnom pojednávaní dňa 15.07.2016 už uviedol, že svedkyňa B. mala vedomosť o lúpežiach, pri niektorých bola ako spolujazdec a dokonca uviedol, že ju vždy informoval, že ide vykonať lúpež.

Dňa 28.02.2017 bola na hlavnom pojednávaní vypočutá svedkyňa B., ktorá uviedla, že svedok M. ju neinformoval, že ide lupiť a ani po lúpeži ju neinformoval. Nezažila nič čo sa týka trestnej činnosti obžalovaného. Naopak uviedla, ako ju svedok M. citovo vydieral. Ďalej uviedla, že asi pred rokom jej svedok M. napísal list, aby sa mu ozvala s výkričníkmi, lebo to môže mať nejaké následky.

Vyššie uvedené rozpory výpovedí svedka M. a svedkyne B. obžalovaný namietal i vo svojej záverečnej reči, súd prvého stupňa na túto moju argumentáciu žiadnym spôsobom nereagoval.

Na hlavnom pojednávaní dňa 11.01.2017 svedok M. k listu, ktorý napísal matke obžalovaného uviedol, že ho písal len ako zámienku, aby sa s ňou mohol porozprávať.

Aj z vyššie uvedeného je zrejmé, že svedok M. je absolútne nedôveryhodná osoba. Svoje výpovede modifikuje a ak má jeho výpoveď byť ako nosný dôkaz o vine obžalovaného, tak jeho výpoveď musí byť jasná, logická, zrozumiteľná, presvedčivá, vierohodná a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľná či dokonca vyvrátená, čomu ale v jeho prípade nie je. Ak Krajský súd v Bratislave dňa 23.07.2013 v uznesení pod sp.zn.: 3 Tos 82/2013 k svedkovi M. uviedol, že jeho výpoveď je „zásadným spôsobom zoslabená“, tak po jeho vypočutí na hlavnom pojednávaní je jeho výpoveď absolútnym spôsobom zoslabená, resp. vyvrátená.

K motivácii výpovede svedka M. k jeho osobe obžalovaný uviedol, že je nutné prihliadať na existenciu vlastného hmotného záujmu svedka M. na výsledku trestného konania, v ktorom bol vylúčený na samostatné konanie z veci, kde bol pôvodne spoluobvinený. Z rozhodnutia S. F. proti Z. vyplýva, že použitie výpovede, ktoré uskutočnili svedkovia výmenou za beztrestnosť, alebo iné výhody, môže kompromitovať spravodlivosť konania proti obvinenému a nastoliť chýlostivé otázky v tom ohľade, že takého výpovede už zo svojej povahy môžu byť predmetom manipulácie a môžu byť uskutočnené iba s cieľom získať výmenou ponúkané výhody, alebo kvôli osobnej pomste.

Svedok M. dosiahol mimoriadne zníženie svojho trestu, kedy dňa 30.09.2013 rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp.zn.: 1T/41/2013 bola schválená dohoda o vine a treste, kedy z trestnej sadzby 15 až 25 rokov alebo trestom odňatia slobody na doživotie mu bol mimoriadne znížený na trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov. Obžalovaný k veci poznamenal, že v prípravnom konaní bol M. v procesnom postavení svedka vypočutý dňa 18.06.2013 a následne prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V dňa 28.06.2013 podal v jeho trestnej veci na Okresný súd Bratislava I návrh na schválenie dohody o

vine a treste, ktorá bola, ako už vyššie uviedol, dňa 30.09.2013 schválená. Z uvedeného je zrejmé, že mimoriadne zníženie trestu svedka M. bolo podmienené výpoveďou voči jeho osobe. Tak ako uviedol vo svojej záverečnej reči, motívom krivej výpovede svedka M. voči jeho osobe bola aj tá skutočnosť, že mal strach, aby sa obžalovaný znovu nedal do kopy so svedkyňou B.. Ako už vyššie uviedol, svedkyňa B. na hlavnom pojednávaní uviedla, že sa jej svedok M. asi pred rokom vyhrážal, aby sa mu ozvala, lebo to bude mať následky. Túto svoju hrozbu svedok M. aj naplnil, kedy na hlavnom pojednávaní uviedol, že táto o všetkých lúpežiach vedela.

Výpoveď svedka M. je potrebné pre riadne ustálenie skutkového a právneho stavu vyhodnocovať ako vždy ako celok a tiež v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi a nie vyextrahovať z výpovede iba tú jej časť, ktorá je „jednostranne vhodná a zapadá“ do obžalobných tvrdení a považovať ju napriek množstvu iných nepresností a bez súvisu s ďalšími protikladnými dôkazmi za vierohodnú. Vykonané dokazovanie preukázalo, že výpoveď svedka M. je nevierohodná. Aj napriek tomu súd prvého stupňa vyhodnotil výpoveď svedka M. presne naopak.

Čo sa týka výpovede svedka L., k tej sa obžalovaný vyjadril vo svojej záverečnej reči, že táto práve nekorešponduje, resp. si odporuje s výpoveďami svedka M.. Súd prvého stupňa na túto námietku v napadnutom rozsudku nereagoval.

Tak isto súd nereagoval na tú skutočnosť, že obžalovaný pri rekognícii, resp. na hlavnom pojednávaní nebol ani raz opoznaný zo strany poškodených. Tiež ostala bez povšimnutia aj tá skutočnosť, že so záverov znaleckých posudkov ohľadom mobilnej komunikácie medzi ním a svedkom M. vypláva, že takáto komunikácia v časoch lúpeží, tak ako uvádza svedok M., preukázaná nebola.

Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku uvádza, že dôležitým dôkazom svedčiacim o jeho vine je aj výpoveď svedka N.. Táto výpoveď svedčí iba o tom, že tomuto svedkovi občas predával zlomkové zlato. Žiadnym vykonaným dôkazom nebolo preukázané, že by malo ísť o zlato, ktoré by malo pochádzať z lúpeží, ktoré sa mu kladú za vinu.

Súd v napadnutom rozsudku k jeho motivácii uvádza, že nebol odkázaný páchať majetkovú násilnú trestnú činnosť, ale na druhej strane uvádza, že bol motivovaný získať protiprávnym spôsobom majetkový prospech. Obžalovaný k veci uviedol, že nebol odkázaný a ani motivovaný páchať násilnú majetkovú trestnú činnosť, nakoľko bol hmotne dostatočne zabezpečený aj prostredníctvom svojho otca. Súd v napadnutom rozsudku uviedol, že nepovažoval opodstatnené a dôvodné návrhy obhajoby na vykonanie ďalších dôkazov. Obžalovaný po výpovedí svedka M. na hlavnom pojednávaní dňa 11.01.2017 požiadal o vykonanie dôkazu a to zistenie aké návštevy mal svedok M. v ÚVTOS od 28.11.2016, kedy po jeho liste mojej matke požiadal o jeho vypočutie. Ako uviedol aj vo svojej záverečnej reči, svedok M. na hlavnom pojednávaní vypovedal ku jeho skutkom chronologicky, tak ako boli uvedené v obžalobe, čo vzbudzuje podozrenie, že pred jeho výpoveďou bol oboznámený s obsahom obžaloby.

Čo sa týka výroku o náhrade škody, súd ho zaviazal k náhrade škody poškodenej spoločnosti R., s.r.o.. R. XXXXXXXX vo výške 94.216,86 € a G. E. - E., R. XXXXXXXX vo výške 75.784,52 €, spoločne a nerozdielne so svedkom V. M. a v časti škody vo výške 39.311,40 € spôsobenej spoločnosti R., s.r.o.. R. XXXXXXXX spoločne a nerozdielne so svedkom V. M. a svedkom X. L..

Ako obžalovaný už vyššie uviedol, dňa 30.09.2013 rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp.zn.: 1T/41/2013 bola schválená dohoda o vine a treste svedka M. a aj svedka L., kedy boli títo svedkovia týmto rozsudkom aj zaviazaní k náhrade škody vyššie uvedeným spoločnostiam v rovnakej výške.

Obžalovaný má za to, že takýto výrok Okresného Bratislava V o náhrade škody v napadnutom rozsudku je zmatečný, nakoľko zastáva názor, že vzhľadom na vyššie uvedený právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava I, súd mal poškodených v tomto konaní odkázať na civilné konanie, kde by si poškodení mohli uplatniť iba prípadnú zostávajúcu istinu, pokiaľ by medzičasom došlo k čiastkovému plneniu zo strany svedkov M. a L..

Spôsob akým súd vyhotovil rozsudok, odôvodnil výroky a vyhodnotil dôkazy, ignoruje zásadu reálneho prístupu k spravodlivosti a teda aj princípy zakotvené v Ústave, zákonoch a medzinárodných dohovoroch, ktorými je Slovenská republika viazaná. Ignorujúc súdom prvého stupňa túto zásadu došlo úplne od začiatku k úplne chybnému posúdeniu skutku, resp. skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu.

Obžalovaný si dovoľil požiadať nadriadený súd, aby boli dané odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré predniesol vo svojej záverečnej reči a ktoré predniesol jeho obhajca vo svojej záverečnej reči, ako aj v celom konaní a súd prvého stupňa na ne nedal odpoveď.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žiadam nadriadený súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a mňa spod obžaloby oslobodil.

Vyššie uvedené odvolanie obžalovaný odôvodnil aj sám samostatným písomným podaním zo dňa 31.05.2017 na č.l. 2263-2270. V jeho úvode taktiež najskôr citoval výrok o vine, ako aj ostatné výroky napadnutého rozhodnutia súdu I. stupňa. Taktiež poukázal na skutočnosť, že napadnutý rozsudok bol vyhotovený s nesústredením, o čom svedčí aj neočíslovanie strán, čo je podľa jeho názoru značným spôsobom zabraňuje k jeho obhajobe, nakoľko sa nevie odkázať na určitú stranu v rozsudku. Taktiež sa v rozsudku nachádzajú písárske chyby na jednej zo záverečných strán rozsudku, kde je vyjadrenie k hodnovernosti výpovedi svedka M., kde sa uvádza: svedok M. vo svojich výpovediach nemá konfrontačné tendencie, čím bolo asi myslené konfabulačné tendencie. Mal za to, že, aj tieto písárske chyby svedčia o nesústredení a nepozornosti prvostupňového súdu. Rozsudok prvostupňového súdu považoval za veľmi stroho odôvodnený, kde je v úvodnej časti uvedený prepis výpovedí a odôvodnenie je na niektorých posledných stranách, ktoré je veľmi strohé a nepreskúmateľné a nezakladá sa na pravde.

Ďalej dal na vedomie, že prvostupňový súd odignoroval jeho záverečnú reč, taktiež záverečnú reč jeho právneho obhajcu, kde sa nevysporiadal s jeho relevantnými otázkami. Tiež dal na vedomie, že prvostupňový súd sa nevysporiadal v napadnutom rozsudku s jeho relevantnými otázkami a pochybnosťami a vyjadril sa, že jeho obhajobe neuveril a však nijakým spôsobom sa s ňou prvostupňový súd nevysporiadal. Mal za to, že prvostupňový súd ani nemal záujem o jeho záverečnú reč a bolo dopredu rozhodnuté o jeho rozsudku. Nakoľko po prečítaní jeho rozsiahlej záverečnej reči bol súd odročený o dve hodiny s tým, že bol preeskortovaný na obed a následne bol vyhlásený rozsudok. Ďalej mal za to, že v napadnutom rozsudku boli z výpovedí svedka M. vyextrahované len tie časti, ktoré zapadali do obžaloby a prvostupňový súd aj napriek všetkým rozporom ju považoval za nekriticky dôveryhodnú.

Ďalej dal na vedomie, v napadnutom rozsudku sa uvádza, že bol hlavným motívom zisťný motív, ktorý potvrdil aj znalec z odboru psychológie, odvetvie klinickej psychológie prof. B.. F. K. a však mal za to, že je to vytrhnuté z kontextu, nakoľko v závere jeho znaleckého posudku sa vyjadril, že „v prípade, že bude obvinenému účasť na spáchaných trestných činoch dokázaná, je hlavným motívom zisťný motív“. Chcel dať na vedomie, že nebol odkázaný na páchanie trestnej činnosti.

Ďalej v napadnutom rozsudku k hodnovernosti svedka sa vyjadril prvostupňový súd, kde nekriticky verí svedkovi M. a poukázal na znalca z odboru psychológie, odvetvie klinickej psychológie prof. B.. F. K., ktorý sa jednoznačne vyjadril, že svedok M. vo svojich výpovediach nemá konfrontačné tendencie. G. skutočnosť jasne preukazuje že všetky výpovede sú vyextrahované, aby zapadali do obžaloby a ukazovali v jeho neprospech a však chcel by dať na vedomie, že znalec z odboru psychológie, odvetvie klinickej psychológie prof. B.. F. K. sa k jeho konfabulácii vyjadril nasledovne v závere posudku v bode 4. „štruktúra mnestických schopností je bez patognomických fenoménov, nezistili ani známky kvalitatívnych porúch v zmysle konfabulácii“.

V napadnutom rozsudku na niektorej strane prvostupňový súd uvádza, že zo znaleckého posudku X.. R.. R. I. z odboru elektrotechnika, odvetvie výpočtová technika bola preukázaná komunikácia z telefónneho čísla XXXX XXX XXX obžalovaného L. a ďalšími osobami (M. a B.). Chcel dať do pozornosti, že v znaleckom posudku X.. R.. R. I. na strane 9 v bode 1 sa nachádza, že komunikácia medzi účastníkmi s telefónnym číslom XXXX XXX XXX a XXXX XXX XXX sa uskutočnila v dňoch 08.09.2012 a 09.09.2012 cez aplikáciu O. a však žiadna komunikácia v inkriminovanom čase pred ním ani po ňom sa tam nenachádza. Záver znaleckého posudku citoval aj vo svojej záverečnej reči na strane 7. Ďalej dal na vedomie, že telefónne číslo, ktoré sa nachádza v rozsudku XXXX XXX XXX sa v záveroch znaleckého posudku nenachádza. Preto považoval toto vyjadrenie v napadnutom rozsudku za zmätočné a zavádzajúce.

Ďalej poukázal v napadnutom rozsudku, že na predposlednej strane sa uvádza v 3 odseku, citujem: “Súd vychádzal aj zo záverov znalca prof. B.. F. K., ktorý ustálil, že motívom konania obžalovaného bola zisťnosť. Takýto záver vyplýva aj z výpovedí viacerých svedkov, priateľov a známych obžalovaného M. L., ktorí popisovali jeho spôsob života a ktorý podľa názoru súdu možno hodnotiť ako nezodpovedný, záhaľčivý a motivovaný snahou získať protiprávnym spôsobom majetkový prospech“. Chcel by dať

na vedomie hlavne tú skutočnosť, že mal za to, že z výpovedí svedkov, priateľov a známych nie je jasné, že by viedol nezodpovedný, záhaľčivý a motivovaný snahou získať protiprávnym spôsobom majetkový prospech a však mal za to, že svedkovia vo svojich výpovediach nehodnotili a neopisovali jeho spôsob života, a preto mal toto tvrdenie súdu za nepravdivé a zavádzajúce. Ďalej dal na vedomie, že v napadnutom rozsudku nenachádza odôvodnenie ako sa vysporiadal prvostupňový súd ním doručeným listom od svedka N. a jeho mamy od svedka M., kde svedok M. mal konkrétne finančné požiadavky na jeho osobu.

V napadnutom rozsudku na predposlednej strane sa prvostupňový súd vyjadril, že podľa názoru súdu dôležitým dôkazom svedčiacim o jeho vine je svedecká výpoveď svedka R. N.. Taktiež poukázal na rozpory, kde svedok M. uvádzal, že všetko som predával svedkovi N. a však svedok N. uviedol, že som mu raz za čas predal zlomkové zlato, ktoré nepresiahlo hodnotu 300-500,- Eur, čo je však v rozpore s výpoveďou svedka M.. K tomuto svedkovi N. som sa rozsiahlejšie vyjadril vo svojej záverečnej reči na strane 7.

Ďalej v napadnutom rozsudku poukázal na to, že prvostupňový súd nekriticky verí svedkovi M. vi a nezaoberal sa rozpormi v jeho výpovediach, ktoré modifikoval svedok Stacho v jeho neprospech, taktiež mal za to, že pokiaľ prokurátor a prvostupňový súd tak nekriticky verí výpovedi svedka M., tak malo byť vznesené obvinenie svedkyňi B., za krivú výpoveď a minimálne neohlásenie trestného činu. V napadnutom sa prvostupňový súd nijak nezaoberal výpoveďou svedkyne B. a to z dôvodu tohto, lebo výpoveď svedkyne B. nepodporovala dôveryhodnosť svedka M., ale ju značným spôsobom zoslabovala.

Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/10/2015, ktorý vyslovil svoj právny názor nasledovne:

I. V zásade nie je možné, aby dôkaz vyplývajúci zo svedeckého výsluchu osoby, ktorá vystupuje ako spolupracujúci obvinený, bol jediným dôkazom, ktorý svedčí o vine obžalovaného.

II. So zákonnosťou dokazovania použitím inštitútu spolupracujúceho obvineného vyvstáva teda celý rad praktických otázok a pochybností. G. najzávažnejšou je bezpochyby vierohodnosť spolupracujúceho obvineného, ktorý sám participoval na páchaní trestnej činnosti a ktorý výmenou za istú formu beztrestnosti usvedčuje svojich spolupáchateľov. Je preto na mieste sa pýtať, či takýto obvinený nebude svojou dobrovoľnou spoluprácou s orgánmi činnými v trestnom konaní len účelovo zakrývať vlastnú trestnú činnosť a s akou pravdepodobnosťou bude takýto obvinený vypovedať pravdivo. Rovnako je otázne, či dôkaz získaný výpoveďou spolupracujúceho obvineného môže byť zároveň jediným usvedčujúcim dôkazom svedčiacom o vine obvineného a či je ako taký dostatočne presvedčivý pri usvedčovaní iných spolupáchateľov. Jednoznačne možno povedať, že bez ďalších podporných dôkazov proti obvineným ktorými je možné hodnoverne preveriť výpoveď spolupracujúceho obvineného, by takýto postup v istej miere spochybňoval nielen zákonnosť, ale i spravodlivosť celého trestného konania.

III. Záonné podmienky výsluchu obvineného a svedka sú procesne celkom odlišné. Striedanie procesných postavení, keď ako svedok je povinný vypovedať pravdivo a ako obvineným, resp. obžalovaným sa môže obhajovať spôsobom aký sám uzná za vhodný, neprispieva k posilneniu vierohodnosti týchto výpovedí, ak naopak takýto postup ich dôkaznú presvedčivosť oslabuje. Takýto postup orgánov činných v trestnom konaní môže vzbudzovať známky istej manipulácie, je v rozpore s ustanovením § 18 ods. 1 Tr. por. a v rozpore s ústavnými princípmi zákazu svojvôle orgánov činných v trestnom konaní a so zákazom nútenia k samsvedčovaniu (resp. sebaobviňovaniu).

K tejto problematike sa venoval rozsiahlejšie vo svojej záverečnej reči na strane 10 odsek 2 a tiež mal za to, že prvostupňový súd sa nijak nevysporiadal a ani nevenoval otázkam z jeho záverečnej reči.

Vzhľadom na všetky skutočnosti, ktoré uviedol, žiadal nadriadený súd, aby rozsudok zrušil a spod obžaloby ho oslobodil.

Vo veci bol určený termín verejného zasadnutia na deň 05.10.2017, pričom všetci poškodení boli o jeho konaní riadne a včas upovedomení, čo preukazujú buď doručenkami, resp. obálkami, ktorá sa vrátila z adresy, ktorú poškodená organizácia uviedla na doručovanie s vyjadrením pošty, že adresát v odbernej lehote zásielku neprevzal. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd vykonal verejné zasadnutie podľa § 294 ods. 2 Tr. por. v neprítomnosti všetkých poškodených.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu konanom dňa 05.10.2017 obhajca obžalovaného Mgr. R. H. uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomných dôvodov podaných odvolaní a navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a jeho mandanta spod obžaloby oslobodil..

Zástupkyňa krajskej prokuratúry považovala napadnutý rozsudok za zákonný a správny, súd I. stupňa sa vysporiadal so všetkými dôkazmi a tieto aj náležite vyhodnotil a preto navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný uviedol, že sa žiadnej trestnej činnosti nedopustil, ani na nej neparticipoval a preto navrhol, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné a to i na základe iných dôvodov než boli uvádzané.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods.1 písm. d/ Tr. por. odvolací súd napadnutý rozsudok zruší aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods.1 písm. e/ Tr. por. odvolací súd napadnutý rozsudok zruší aj ak bol uložený trest neprímeraný.

Podľa § 321 ods.1 písm. f/ Tr. por. odvolací súd napadnutý rozsudok zruší aj ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 3 Tr. por. ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti, ak však zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. veta prvá odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

K výroku o vine:

Súd I. stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné na rozhodnutie o obžalobnom návrhu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto dôkazy aj správne jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. vyhodnotil.

Čo sa týka jednotlivých vykonaných dôkazov pred rozhodnutím súdu I. stupňa, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu I. stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje bez potreby tieto mechanicky znovu opakovať.

Z týchto vykonaných dôkazov jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že obžalovaný sa dopustil žalovaného skutku tak, ako je špecifikovaný v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia súdu I. stupňa.

I keď samotný obžalovaný v plnom rozsahu poprel zodpovednosť zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, z tejto je v plnom rozsahu usvedčovaný priamym dôkazom a to výpoveďou svedka V. M., ktorý mimoriadne podrobne ako v prípravnom konaní, tak i na hlavnom pojednávaní priebeh žalovaných skutkov tak, ako sú ustálené v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia súdu I. stupňa, vrátane priamej účasti obžalovaného na nich.

Súd I. stupňa postupoval správne, keď vyhodnotil výpovede svedka V. M. ako v plnom rozsahu usvedčujúce, s čím sa taktiež aj odvolací súd stotožňuje.

Čo sa týka odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu, odvolací súd konštatuje nasledujúce skutočnosti:

Úvodom treba poznamenať, že v prípravnom konaní bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie obvineným V. M. a mladistvému X. L.. Následne bolo vznesené obvinenie obžalovanému. Uznesením zo dňa 12.10.2012 na č.l. 49-51 boli najskôr obe trestné veci spojené na spoločné konanie. Napokon uznesením zo dňa 11.06.2013 na č.l. 52-60 bola trestná vec proti V. M. a mladistvému X. L. bola ešte v štádiu prípravného konania vylúčená zo spoločnej veci na samostatné konanie.

Z uvedeného teda vyplýva závažný procesný dôsledok a to, že z oboch obvinených sa stali odsúdení a teda v trestnej veci obžalovaného, ktorá je predmetom tohto konania, teda majú odo dňa 12.06.2013 procesné postavenie svedkov.

Následne sa viedlo samostatné trestné konanie proti svedkovi V. M. a mladistvému X. L., ktorí využili inštitút konania dohody o vine a treste a s prokurátorom túto aj uzavreli. Následne dňa 28.06.2013 pod sp. zn. 2Pv 343/13 prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V predložil túto dohodu Okresnému súdu Bratislava V spolu s návrhom na jej schválenie.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1T/41/2013 zo dňa 30.09.2013, právoplatným toho istého dňa, na č.l. 2117-2123 bola schválená dohoda o vine a treste, na základe ktorej bol obžalovaný V. M. uznaný za vinného v bodoch 1.-6. obžaloby z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k §188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 4 písm. a/ Tr. zákona a mladistvý X. L. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k §188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona. Za to bol V. M. odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 8 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. X. L. bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorého výkon mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky. Napokon bolo rozhodnuté o nároku o náhradu škody, čomu sa bude odvolací súd venovať v časti odôvodnenia určenému napadnutému výroku o náhrade škody.

Z porovnania vyššie uvedených dátumov vyplýva, že jediným dôvodom výluky trestnej veci svedka V. M. bola rýchlosť konania. Vylúčená trestná vec svedka V. M. bola právoplatne skončená dňa 30.09.2013, avšak trestná vec obžalovaného až dňa 05.10.2017, t.j. až o štyri roky neskôr. V prípade, že by svedok V. M. nechcel uzavrieť dohodu o vine a treste, tak by v spoločnom konaní s obžalovaným čakal až doteraz na rozhodnutie ohľadom viny alebo nevinu obžalovaného.

Taktiež neobstoja odvolacie námietky, podľa ktorých svedok V. M. uzavrel vyššie uvedenú dohodu o vine a treste za účelom získanie akejsi výhody spočívajúcej v mimoriadnom znížení trestu.

Z ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. vyplýva, že súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu.

Práve takého konania sa zúčastnil aj svedok V. M., avšak treba zároveň upozorniť, že s poukazom na ustanovenie § 333 ods. 3 písm. h/ Tr. por. je esenciálnou podmienkou takého konania dobrovoľné priznanie a uznanie viny za spáchaný skutok. Esenciálnou podmienkou tohto postupu však nie je skutočnosť uvádzaná obžalovaným, t.j. že svedok V. M. mal svedčiť proti obžalovanému, ako to mylne uvádza obžalovaný. I keby svedok V. M. v tomto konaní svedčil proti obžalovanému, ako sa to aj stalo, táto skutočnosť absolútne nezaručovala svedkovi V. M. mimoriadne zníženie trestu v jeho

vylúčenom konaní. Podmienkou uloženia mimoriadne zníženého trestu bolo priznanie sa a uznanie viny, čo dodržané aj bolo. Z tohto dôvodu je teda odvolacia námietka obžalovaného nedôvodná.

Obžalovaný v ďalšom poukazoval na vyššie uvedený postup, ktorého priamym dôsledkom bola skutočnosť, že svedkovi V. M. bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a dôvodil, že jemu bol uložený vyšší trest vo výmere až 12 rokov. V tomto smere je treba však podotknúť, že obžalovaný, na rozdiel od svedka V. M., sa k spáchanej trestnej činnosti vôbec nedoznal, naopak svoju vinu poprel. Nie je však zrejmé, z akého dôvodu by teda mal byť v konečnom dôsledku obžalovanému uložený trest pod zákonnú spodnú hranicu danej výmery.

Skutočnosť, že V. M. odmietol v konaní pred súdom I. stupňa najskôr vypovedať, nie je možné v žiadnom prípade vyhodnocovať v prospech obžalovaného a v neprospech svedka V. M., ako tak učinil obžalovaný v odvolacích námietkach. Ako už bolo skonštatované vyššie, po vylúčení na samostatné konanie sa V. M. dostal do procesného postavenia svedka, ktorý má právo za danej procesnej situácie využiť právo nevypovedať, čo aj napokon učinil. Také isté právo nevypovedať má aj samotný obžalovaný, ktorý ho aj opakovane v prípravnom konaní využil a nikto tento jeho postup nespochybňuje a nepoužíva v jeho neprospech.

V ďalšej fáze konania pred súdom svedok V. M. svoje vyššie uvedené právo nevypovedať nevyužil a opätovne obžalovaného v plnom rozsahu usvedčil a to priamo v jeho prítomnosti, kde bol podrobne a kontradiktórnym spôsobom vypočutý. V tomto smere nie je možné súhlasiť s odvolacími námietkami obžalovaného, ktorý takýto postup odôvodňoval tvrdením, že V. M. napísal listy zažurnalizované na č.l. 2130-2131.

Samotný obžalovaný správne v dôvodoch odvolania uvádza, že závery ohľadom finančného prospechu ohľadom toho, že svedok V. M. nebude vypovedať, vyplývajú len podľa jeho názoru. Ani súd I. stupňa a v konečnom dôsledku ani odvolací súd sa s takouto interpretáciou obsahu uvedených listov v žiadnom prípade nemohol stotožniť. Napokon, k obsahu týchto listov bola vypočutý na hlavnom pojednávaní aj samotný svedok V. M., ktorý túto interpretáciu obžalovaného odmietol a poskytol inú verziu tohto obsahu.

Ak by bola verzia výkladu obžalovaného správna, v ďalšom nie je totiž zrejmé, ako by mohol svedok V. M. pomôcť obžalovanému tým, že by odmietol vypovedať v konaní pred súdom, keď už v prípravnom konaní ako svedok v plnom rozsahu obžalovaného usvedčil. Musel by rátať s tým, že v rámci takejto procesnej situácie by boli jeho výpovede prečítané z prípravného konania, čo by v konečnom dôsledku znamenalo zase len jeho usvedčenie zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

Súd I. stupňa preto postupoval v súlade s vyššie uvedenými zisteniami, keď odmietol vykonať dôkazy navrhované obžalovaným ohľadom preverovania zistného motívu svedka V. M. a následným odmietnutím vypovedať z jeho strany a to vylúčením svedkov, ktorých obžalovaný navrhoval, s čím sa aj odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

V neposlednom rade bolo potrebné pri vyhodnocovaní pravdivosti usvedčujúcich výpovedí svedka V. M. brať do úvahy podstatnú skutočnosť a to, že medzi svedkom a obžalovaným nebol obyčajný vzťah spolupáchateľov, ale medzi nimi je daný príbuzenský pomer a to konkrétne, že sú bratrance, čo napokon potvrdili aj obžalovaný a svedok. Preto možno túto skutočnosť vyhodnotiť tak, že táto zvyšuje dôveryhodnosť výpovedí svedka V. M., ktorý vypovedal proti svojmu príbuznému. Nebol zistený žiaden motív, na základe ktorého by svedok V. M. mal údajne krivo vypovedať v neprospech obžalovaného.

Pokiaľ obžalovaný v odvolacích námietkach uvádzal ako ďalší možný motív údajnú žiarlivosť súvisiacu s osobou svedkyne B., tento sa taktiež nepreukázal. V tejto súvislosti však odvolací súd poukazuje na túto svedkyňu a j z toho dôvodu, že obžalovaný sa snažil spochybníť pravdivosť výpovedí svedka V. M. tým, že v prípravnom konaní neuvádzal ako spolupáchateľku túto svedkyňu, na hlavnom pojednávaní však túto skutočnosť uviedol.

V tomto smere treba podotknúť, že v rámci žalovanej trestnej činnosti je stíhaný samotný obžalovaný, pričom medzi výpoveďami svedka V. a M. z prípravného konania a v konaní pred súdom I. stupňa neboli zistené žiadne rozpory ohľadom trestnej činnosti obžalovaného, čo obžalovaný v odvolacích námietkach prechádza mlčky. B. svedok V. M. až na hlavnom pojednávaní začal vypovedať o spoluúčasti svedkyne

B. na predmetnej trestnej činnosti, táto skutočnosť nemá absolútne žiaden vplyv na vierohodnosť jeho výpovedí ohľadom samotného obžalovaného.

Čo sa týka ďalšej odvolacej námietky spočívajúcej v tvrdení, že táto výpoveď svedka V. M. je jediným priamym dôkazom a preto musí byť presvedčivý, zrozumiteľný, logický, jasný a nesmie byť inými dôkazmi spochybiteľný či dokonca vyvrátený, odvolací súd konštatuje nasledujúce:

Výpovede svedka V. M. sú priamym dôkazom, avšak nie jediným, ako to mylne tvrdí obžalovaný v odvolacích námietkach. Tieto výpovede svedka sú presvedčivé, zrozumiteľné, logické, jasné a v rámci dokazovania pred súdom I. stupňa a v konečnom dôsledku ani odvolací súd nezistil žiadne iné dôkazy, ktoré by spochybňovali či dokonca vyvracali ich obsah, ako to mylne uvádza obžalovaný a ktoré navyše korešpondujú s ďalšími vykonanými dôkazmi, s ktorými tvoria ucelenú a logickú ničím neprerušenu reťaz.

Čo sa týka odvolacej námietky obžalovaného, spočívajúcej v spochybňovaní vierohodnosti výpovedí svedka V. M. citovaním časti uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.07.2013, sp.zn. 3 Tos 82/2013, ktorým ho prepustil z väzby na slobodu, odvolací súd konštatuje nasledujúce:

Podľa § 71 ods. 1 návetie Tr. por. obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obžalovaný.

Dôvodné podozrenie ako zákonná podmienka vzatia a ďalšieho trvania väzby predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mala spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností konkrétneho prípadu. Takéto dôvodné podozrenie však nie je potrebné dokladovať aj nezvratnými dôkazmi, pretože by bolo nelogické, aby boli trestné činy jednoznačne definované a aj preukázané už v tomto procesnom štádiu, keďže toto je cieľom konania pred súdom.

Vykonané dokazovanie a na jeho základe prechod do fázy súdneho konania po podaní obžaloby neznamena uznanie viny, ale umožnenie súdu rozhodnúť o nej, ak podozrenie vedúce k vznieseniu obvinenia nebolo rozptýlené v prípravnom konaní (R 10/2013).

V odôvodnení uvedeného uznesenia krajský súd okrem iného uviedol: „Je pritom ale potrebné vziať do úvahy najmä to, že obžalovaný je usvedčovaný svedkom V. M., s ktorým mali spoločne páchať trestnú činnosť, ktorého výpoveď je však zásadným spôsobom zoslabená pri popisovaní okolností o účasti obžalovaného Rosinu na lúpežných prepadnutiach.“

Odvolací súd poznamenáva, že Krajský súd v Bratislave v konaní pod sp.zn. 3Tos82/2013 s poukazom na vyššie uvedené citácie nebol oprávnený hodnotiť výpoveď svedka V. M.. V procesnom štádiu, v ktorom sa nachádzal krajský súd mohol skúmať výlučne len existenciu dôvodného podozrenia ako esenciálnej podmienky ďalšieho trvania väzby, nebol však oprávnený hodnotiť dôkazy v neprospech obžalovaného takým spôsobom, na aký sa odvoláva samotný obžalovaný. Takéto zákonné oprávnenie má len ten súd, ktorý rozhoduje o vine obžalovaného, t.j. súd, ktorému je podaná obžaloba a to až po vykonanom dokazovaní zákonným spôsobom. Toto oprávnenie má taktiež aj odvolací súd v rámci svojho prieskumného oprávnenia. a preto odvolací súd túto odvoláciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

Okrem tohto vyššie uvedeného dôkazu boli zabezpečené aj ďalšie priame dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovanej trestnej činnosti. Ide predovšetkým o výpovede svedka a to X. L., ktorý jednoznačne usvedčil obžalovaného, keď vypovedal, že obžalovaný spolu so svedkom V. M. vedeli dopredu, čo sa stane a že bude nejaká lúpež a nejaké zlato a to i za situácie, že obžalovaný nebol pri nej prítomný. Napokon usvedčil obžalovaného aj z predaja ulúpeného zlata v bode 2/ napadnutého rozsudku.

Okrem toho odvolací súd poukazuje aj na výpovede svedkýň K. O., E. N., V. B., W. G. a napokon W. J., ktoré vypovedali priebehu jednotlivých čiastkových útokov pod bodom 1/, 3/-6/ rozsudku.

Čo sa týka odvolacej námietky obžalovaného, že v bode 6/ rozsudku svedkyňa W. J. obžalovaného pri rekognícii neopoznala, táto nie je úplne v súlade s vykonanými dôkazmi. Táto svedkyňa totiž potvrdila

to, že k nej pristúpili dvaja muži s tým, že jedným vzhľadom na výšku postavy by mohol byť práve obžalovaný, ale keďže bola tma a do tváre mu nevidela, bližšie túto osobu popísať nevedela. Ak teda svedok V. M. uvádzal, že sa skutku dopustil práve s obžalovaným a boli dvaja, táto svedkyňa potvrdzuje pravdivosť jeho tvrdenia, čo posiluje vierohodnosť jeho výpovedí a usvedčuje obžalovaného.

Okrem toho v tomto smere je potrebné podotknúť, že svedkyňa počas páchania tohto čiastkového útoku zažila okolnosti, ktoré nie sú súčasťou obvyklého spôsobu života a ktoré určite zaznamenala ako stresové. Za daných okolností nie je možné žiadať, aby každý svedok, ktorý zažil takúto situáciu, reagoval úplne presne ako stroj bez akýchkoľvek odchýlok.

Napokon boli zabezpečené aj ďalšie dôkazy a to najmä zápisnicu o prehliadke motorového vozidla zo dňa 13.09.2012, z obsahu ktorej vyplýva, že v motorovom vozidle zn. Z. X S. BA XXXZP boli zaistené šperky.

Čo sa týka odvolacích námietok ohľadom výpovede svedka R. N., tento potvrdil, že obžalovaný mu nosil do prevádzky zlomkové zlato, za ktoré mu platil v hotovosti. Táto výpoveď sama o sebe nie je priamym dôkazom, ktorý by usvedčoval obžalovaného zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, avšak je dôkazom nepriamym, ktorý zapadá do ucelenej rady dôkazov tvoriacich neprerušenu logicky nadväzujúcu reťaz.

Čo sa týka odvolacích námietok ohľadom údajnej nezákonnosti dôkazu a to znaleckého posudku znalkyne W.. W. W., ktorá bola vyčiarknutá zo zoznamu znalcov, odvolací súd konštatuje nasledujúce:

Znalkyňa W.. W. W. bol zapísaná v zozname znalcov, odbor drahé kovy a kamene, klenoty, hodinky a to v odvetví drahé kovy (pravosť a rýdzosť-bez stanovenej hodnoty mincí a medailí, ako aj v odvetví drahé kamene, a v odvetví klenoty, šperky a to v období od 19.01.2012 do 03.03.2015, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o vyčiarknutí zo zoznamu znalcov. V rámci tohto uvedeného obdobia nebola oprávnená vykonávať svoju znaleckú činnosť a to od 06.02.2014 do 06.02.2015 a to z dôvodu, že na základe rozhodnutia správneho orgánu jej bolo okrem iného uložená sankcia zákazu výkonu znaleckej činnosti na dobu 1 rok.

Menovaná znalkyňa však bola do konania pribratá orgánmi prípravného konania uznesením zo dňa 02.05.2013 na č.l. 544-547 a vypracovala dňa 30.05.2013 na č.l. 550-555 znalecký posudok č. 4/2013, teda ešte pred začatím plynutia tohto zákazu a najmä v čase, kedy mohla a aj vykonávala svoju znaleckú činnosť. Tento znalecký posudok bol teda vypracovaný plne v súlade so zákonom a na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že neskôr bola znalkyni uložená uvedená sankcia a napokon že bola aj zo zoznamu znalcov vyčiarknutá úplne. Žiadna zákonná prekážka teda nebránila riadnemu prečítaniu tohto znaleckého posudku na hlavnom pojednávaní, ktorý tým pádom tvorí zákonný dôkaz, na ktorý treba pri hodnotení dôkazov prihliadať.

Čo sa týka odvolacích námietok ohľadom údajného vytrhnutia tvrdení znalca prof. B.. F. K., odvolací súd konštatuje, že uvedený znalec použil pri pasáži citovanej obžalovaným, podmieňovací spôsob a nie jednoznačný a nezvratný záver.

Zo záveru, ktorý uvedený znalec uviedol ohľadom k možnosti konfabulácie, z čoho obžalovaný vyvodzuje záver, že je to dôkaz, že hovorí pravdu, odvolací súd poznamenáva, že medzi týmito dvomi tvrdeniami nemusí byť žiadna spojitosť. I osoby, u ktorých znalec nezistí známky kvalitatívnych porúch v zmysle konfabulácií, môžu vedome klamať a hovoriť nepravdu, pretože znalec neskúmal schopnosť hovoriť pravdu, ale forenzne psychologicky skúmal známky porúch v zmysle konfabulácií, ktoré nezistil.

Ani odvolacie námietky spočívajúcej v poukazovaní na závery znalca doc. R.. R. I. nie sú dôvodné. Odvolací súd konštatuje, že súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že zo záverov tohto posudku bola preukázaná komunikácia z telefónneho čísla XXXX XXXXXX obžalovaného L. a ďalšími osobami (M. a B.), čo potvrdzujú aj závery tohto znaleckého posudku. Z tohto na č.l. 515-534 vyplýva, že bola skúmaná komunikácia výlučne za obdobie 09.09.2012 až 10.09.2012, takže odvolacia námietka v tomto smere nie je celkom zrozumiteľná, ak sa odvoláva len na toto isté obdobie dvoch dní. Odvolací súd však konštatuje, že na č.l 535 je uvedené, že komunikácia obžalovaného so svedkyňou B. bola aj v dňoch 06.09.2012 o 19.24, 22.22 a 22.25 hod., 07.09.2012 o 19.23, 19.24 a 19.34 hod. a 08.09.2012 o 5.53 hod., takže odvolacia námietka obžalovaného v tomto smere neobstojí.

Čo sa týka ďalšej odvolacej námietky spočívajúcej v poukazaní na skutočnosť, že súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nereagoval na záverečnú reč obžalovaného z hlavného pojednávania zo dňa 28.03.2017, odvolací súd konštatuje, že súd I. stupňa postupoval správne. Súd I. stupňa má zákonnú povinnosť výlučne reagovať na dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní v rámci vykonaného dokazovania, pričom zo zápisnice z tohto hlavného pojednávania na č.l. 2198 vyplýva, že dokazovanie bolo postupom podľa § 274 ods. 1 Tr. por. vyhlásené za skončené a až následne bolo dané slovo k záverečným rečiam. Z toho dôvodu teda absentuje zákonný podklad na to, aby súd I. stupňa reagoval na skutočnosti uvádzané v záverečných rečiach.

Napokon poukazovanie na skutočnosť, že napadnutý rozsudok neobsahuje číslovanie strán, nie je otázkou právnou, ktorú by mal odvolací súd riešiť v rámci odvolacieho konania, ale ide o otázku technickú, ktorá môže byť vyriešená napr. vydaním opravného uznesenia. V tejto súvislosti však odvolací súd konštatuje, že tento nedostatok nemá a nemôže mať za následok jeho neprehľadnosť, ako sa to mylne domnieva obžalovaný v dôvodoch podaného odvolania.

Možno teda skonštatovať, že konaniu, ktoré predchádzalo vyhláseniu napadnutého rozhodnutia súdu I. stupňa niet čo vytknúť, skôr naopak, súd I. stupňa dodržal všetky zákonom predpísané postupy pri vykonávaní jednotlivých dôkazov a preto možno uzavrieť, že odvolacie námietky v tomto smere nie sú v žiadnom prípade dôvodné.

Taktiež nie je možné súhlasiť s odvolacou námietkou ohľadom nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Súd I. stupňa postupoval pri odôvodňovaní tohto rozsudku plne v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por., keď najskôr uviedol jednotlivé dôkazy, ktoré boli v rámci dokazovania pred súdom I. stupňa vykonané a následne tieto aj vyhodnotil jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach. V tomto smere nie je možné súhlasiť ani s námietkou, že odôvodnenie ohľadom hodnotenia dôkazov je len v náznakoch. Z ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že súd má stručne uvádzať tie náležitosti, ktoré sú podrobne citované v tomto ustanovení, z čoho vyplýva, že účelom vyhotovenia odôvodnenia nie je vypracovanie mimoriadne rozsiahleho rozhodnutia.

Odvolací súd taktiež v ďalšom v plnom rozsahu stotožňuje s postupom súdu I. stupňa, ktorý ustálil priebeh skutkového deja tak, ako je uvedený v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia. Ani k vyhodnoteniu vykonaných dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislostiach, nie je potrebné nič vytknúť. Dôkazy bolo zo strany súdu I. stupňa vyhodnotené zákonným spôsobom a v žiadnom prípade tomuto hodnoteniu nie je možné vytknúť tie pochybenia, na ktoré poukazoval obžalovaný v dôvodoch podaného odvolania.

V rámci dokazovania pred súdom I. stupňa bolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností dokázané, že obžalovaný v bode 1/, 3/-6/ rozsudku spoločným konaním proti inému použil hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania, so zbraňou a spôsobil ním značnú škodu, v bode 2/ rozsudku na seba previedol vec, ktorá bola získaná trestným činom spáchaným inou osobou a týmto činom získal pre seba značný prospech.

Odvolací súd teda uzatvára časť venovanú výroku o vine tým, že súd I. stupňa postupoval plne v súlade so zákonom, keď po vykonanom dokazovaní žalovaný skutok právne kvalifikoval v bodoch 1., 3.-6. obžaloby ako pokračovací obzvlášť závažný zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa §188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na §138 písm. a/ Tr. zákona a v bode 2.obžaloby zo zločinu podielnictva podľa § 231 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona. Odvolací súd teda nezistil žiaden zákonný dôvod na zmenu alebo zrušenie napádaného výroku o vine a preto tento ponechal v plnom rozsahu v platnosti.

K výroku o treste:

K výroku o treste odvolací súd konštatuje, že súd I. stupňa pochybil pri určení poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a stanovení ich vzájomného pomeru a vo výroku o treste tieto nesprávne špecifikoval. Na rozdiel od súdu I. stupňa odvolací súd zistil, že z priťažujúcich okolností neboli zistené žiadne.

Čo sa týka poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. j/ Tr. zák., t.j. že obžalovaný viedol pred spáchaním trestnej činnosti riadny život, tak tu sa odvolací súd poukazuje na odpis registra trestov na obžalovaného mladistvého, z obsahu ktorého vyplýva, že tento nebol doposiaľ súdne trestaný.

Odvolací súd však na rozdiel od súdu I. stupňa u obžalovaného nemohol prihliadnuť aj na existenciu priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. h/ Tr. zák., t.j. že spáchal viac trestných činov, v tomto prípade v súbehu celkovo dva. Súd I. stupňa totiž ukladal úhrnný trest odňatia slobody s poukazom na ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák., t.j. za použitia asperačnej zásady. Za danej situácie podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je možné dva krát započítať tú istú skutočnosť, t.j. že obžalovaný spáchal viacero trestných činov, po prvý krát ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. a po druhý krát pri ukladaní úhrnného trestu podľa asperačnej zásady. V takomto prípade má prednosť použitie asperačnej zásady a nie je možné uznať existenciu tejto citovanej priťažujúcej okolnosti.

Pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je teda v tomto prípade daný 1:0 a preto s poukazom na § 38 ods. 3 Tr. zák. sa horná hranica zákonom ustanovenej najprísnejšej trestnej sadzby upravuje tým, že sa znižuje o jednu tretinu.

Postupom určeným v R 32/2009 sa najskôr upraví základná trestná sadzba podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. a následne postupom podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. Pri najprísnejšom ustanovení zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 3 Tr. zák., je trestná sadzba je daná rozpätím 10 až 15 rokov. Po aplikácii ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. sa táto základná trestná sadzba znižuje na rozpätie 10 až 13 rokov a 4 mesiace.

Následne bolo potrebné brať do úvahy skutočnosť, že obžalovaný spáchal viacero úmyselných trestných činov, z ktorých boli celkovo jeden obzvlášť závažný zločin lúpeže a jeden zločin podielníctva spáchané viacerými skutkami, takže bolo potrebné postupovať v zmysle ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. a ukladať trest odňatia slobody za použitia asperačnej zásady za použitia znenia po náleze Ústavného súdu SR. Upravená trestná sadzba podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. v rozpätí 10 rokov až 13 rokov a 4 mesiace sa po aplikácii ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. upravila na rozpätie 10 rokov až 14 rokov a 5 mesiacov. Ako súd I. stupňa, tak aj odvolací súd musel teda pri ukladaní trestu vychádzať z definitívnej upravenej trestnej sadzby je 10 rokov až 14 rokov a 5 mesiacov ().

Čo sa týka výmery trestu, odvolací súd dospel k záveru, že úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, ktorý súd I. stupňa obžalovanému uložil, možno považovať za neprimerane prísny. Ako už bolo skonštatované vyššie, trest bolo možné ukladať v rozpätí určenom v ustanovení § 38 ods. 3 Tr. zák. a následne aj podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. a to v rozpätí 10 až 14 rokov a 5 mesiacov.

Odvolací súd uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, takže takto uložený trest je uložený na samej spodnej hranici tejto uvedenej sadzby, pretože takto uložený trest považoval za dostatočný a primeraný páchanej trestnej činnosti. Ako už bolo uvedené vyššie, v osobe obžalovaného ide o páchatel'a, ktorý stojí pred súdom úplne po prvý krát, pretože doposiaľ nedošiel do rozporu s Trestným zákonom. Na jeho prevýchovu, ako aj represiu bude dostačujúci trest uložený na samej spodnej hranici upraveného rozpätia a napokon bude v súlade s účelom trestu určenom v § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák.

Súd I. stupňa pre jeho výkon obžalovaného zaradil v súlade s ustanovením § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, pretože spáchal obzvlášť závažný zločin. Tento postup súdu I. stupňa bol síce v súlade so zákonom, ale aj v tomto bode odvolací súd ho považuje za neprimerane prísny. Odvolací súd postupoval podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. a s poukazom na mieru narušenia obžalovaného, ktorá nie je v takom rozsahu, aby bol zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, bude pre jeho prevýchovu plne dostačujúce zaradenie do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

V prvom rade trest odňatia slobody uložený takým spôsobom, ako ho uložil odvolací súd, zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti. V prípade akceptácie takého druhu a výmery trestu a spôsobe jeho výkonu sa nebude obžalovaný nachádzať na slobode, žiť a ani pacovať, resp. tráviť svoj voľný čas.

V druhom rade uložený trest odňatia slobody súdom I. stupňa odradí iných od páchania takéhoto druhu trestných činov. Odvolací súd k tomuto poznamenáva, že trestná činnosť, pre ktorú je obžalovaný stíhaný, je v súčasnej dobe mimoriadne rozšírená a to najmä v dôsledku enormného nárastu prakticky po celom území Slovenskej republiky. Uloženie trestu odňatia slobody spôsobom, akým bol uložený odvolacím súdom, ostatných možných páchatel'ov odradí od súčasného trendu a nesprávneho a nezákonného spôsobu vedenia svojho života.

V treťom rade uložený trest odňatia slobody odvolacím súdom dostatočne vyjadruje aj morálne odsúdenie osoby obžalovaného spoločnosťou. Je potrebné uviesť, že spoločnosť veľmi citlivo reaguje na totožnú či obdobnú trestnú činnosť páchanú v rámci práve takým spôsobom a najmä následkom, ako v tomto prejednávacom prípade. Trest uložený odvolacím súdom určite v spoločnosti vyvolá pozitívnu odozvu.

Okrem podmienok uvedených v § 34 ods. 1 Tr. zák. odvolací súd konštatuje, že trest uložený odvolacím súdom korešponduje s podmienkami uvedenými v § 34 ods. 4 Tr. zák.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pri prihliadaní na spôsob spáchania trestného činu a najmä jeho následok, odvolací súd konštatuje, že obžalovaný v bode 1/, 3/-6/ rozsudku spoločným konaním proti inému použil hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania, so zbraňou a spôsobil ním značnú škodu, v bode 2/ rozsudku na seba previedol vec, ktorá bola získaná trestným činom spáchaným inou osobou a týmto činom získal pre seba značný prospech.

Čo sa týka zavinenia a pohnútky zo strany obžalovaného, odvolací súd konštatuje, že v jeho prípade ide priamy úmysel podľa § 15 písm. a/ Tr. zák., nakoľko chcel a aj porušil záujem chránený Trestným zákonom, t.j. záujem spoločnosti na ochrane majetku a osobnej slobody fyzických a právnických osôb.

Čo sa týka jeho osoby, pomerov a možnosti nápravy, treba podotknúť, že ide o páchatel'a, ktorý nebol doposiaľ súdne trestaný a viedol riadny život.

Čo sa týka možnosti nápravy osoby obžalovaného, odvolací súd si uvedomuje, že ide o človeka, na ktorého je potrebné v dôsledku miery jeho narušenia a možnosti jeho nápravy pôsobiť výlučne uložením trestu odňatia slobody.

Odvolací súd teda uzatvára časť venovanú výroku o treste tým, odvolacie námietky k tejto časti boli čiastočne dôvodné, pretože zistil zákonný dôvod na zrušenie a následnú zmenu napádaného výroku o treste z dôvodu nesprávneho aplikovania ustanovenia § 37 písm. h/ Tr. zák. a následne aj § 38 ods. 2 Tr. zák., čím boli porušené ustanovenia Trestného zákona, čo zakladalo dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia vo výroku o treste z dôvodu uvedeného v § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por.

Odvolací súd ďalej zistil zákonný dôvod na zrušenie a následnú zmenu napádaného výroku o treste z dôvodu neprimeranosti uloženého trestu odňatia slobody, ako aj zaradenia do ústavu na výkon trestu odňatia slobody a preto v súlade s ustanovením § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý výrok o treste aj z tohto dôvodu.

K výroku o náhrade škody:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1T/41/2013 zo dňa 30.09.2013, právoplatným toho istého dňa, na č.l. 2117-2123 bola schválená dohoda o vine a treste, na základe ktorej podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd zaviazal svedka V. M. k náhrade škody poškodenej spol. R., s.r.o., W. ul.XX, N.. vo výške

94.216,86 Eur a G. E. - E., ul. kpt. I. č. 5, B., R. : XXXXXXXXX , vo výške 75.784,52 Eur a v časti škody vo výške 39.311,40 Eur spôsobenej spol. R., s.r.o., W. 26, N. R.: XXX XX XXX, spoločne a nerozdielne so svedkom X. L. (č.l. 2121-2122).

Úplne prvé hlavné pojednávanie v tejto prejednávanej trestnej veci, kde sa začalo vykonávať dokazovanie a kde mali poškodení právo postupom podľa § 46 ods. 3 Tr. por., ako aj podľa § 256 ods. 2 Tr. por. uplatniť svoj nárok na náhradu škody, bolo vykonané dňa 16.04.2014 (č.l. 1683-1694). Na tomto hlavnom pojednávaní si poškodení uplatnili svoj nárok na náhradu škody v rozsahu uvedenom na č.l. 1689.

Podľa § 46 ods. 4 Tr. por. návrh podľa odseku 3 nemožno podať, ak bolo o nároku už rozhodnuté v civilnom procese alebo inom príslušnom konaní.

Podľa § 256 ods. 3 Tr. por. ak uplatňuje práva poškodeného osoba, ktorej toto právo zrejme nepatrí, vysloví súd uznesením, že túto osobu ako poškodeného na hlavné pojednávanie nepripúšťa.

Podľa § 256 ods. 4 Tr. por. podľa odseku 3 postupuje súd aj vtedy, ak bránia účasti poškodeného okolnosti uvedené v § 46 alebo 47.

Z vyššie špecifikovaných skutočností jednoznačne vyplýva, že v čase otvorenia hlavného pojednávania dňa 16.04.2014 a uplatnenia si nároku na náhradu škody zo strany poškodených, už existovalo právoplatné rozhodnutie o ich nároku v inom príslušnom konaní a to v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 1T/41/2013 zo dňa 30.09.2013. Súd I. stupňa mal preto po takomto uplatnení nároku na náhradu škody postupom podľa § 256 ods. 3, ods. 4 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 46 ods. 4 Tr. por. rozhodnúť uznesením, že tieto osoby ako poškodených na hlavné pojednávanie nepripúšťa.

V tomto smere sú teda odvolacie námietky obžalovaného v plnom rozsahu dôvodné, nakoľko rozhodnutím o nároku na náhradu škody zo strany súdu I. stupňa v napadnutom rozsudku vznikol duplicitný stav, kde o takomto nároku bolo rozhodnuté celkovo dva krát. Možno teda uzavrieť, že v danom prípade bolo takéto rozhodnutie v rozpore so zákonom a preto sa odvolací súd iba obmedzil na púhe zrušenie napadnutého rozhodnutia aj vo výroku o náhrade škody z dôvodu uvedeného v § 321 ods. 1 písm. f/ Tr. por.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a chyby odvolací súd podľa § 321 ods.1 písm. d/, písm. e/, písm. f/ ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu, ako aj vo výroku o náhrade škody a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.